

Άγιος Μεγαλομάρτυρας Αρτέμιος

Πολλές και σοφές άγιες μορφές παρελαύνουν από τις σελίδες της ιστορίας της Βυζαντινής αυτοκρατορίας. Μια τέτοια μορφή και εξαιρετική προσωπικότητα είναι κι ο Άγιος Μεγαλομάρτυρας Αρτέμιος που έζησε και μαρτύρησε περί τα μέσα του τέταρτου αιώνα μ.Χ. (361 - 363).

Ο Άγιος Αρτέμιος ο Μεγαλομάρτυρας γιορτάζει στις 20 Οκτωβρίου. Με την ενοποίηση των δύο Σωμάτων και την ίδρυση της Ελληνικής Αστυνομίας, με εισήγηση της Θρησκευτικής Υπηρεσίας εκδόθηκε το Προεδρικό Διάταγμα 398/1987 και ο Άγιος Μεγαλομάρτυρας Αρτέμιος αναγνωρίστηκε ως προστάτης του Σώματος. Η 20ή Οκτωβρίου είναι η ημέρα που τιμάται η μνήμη του, είναι η επίσημη εορτή, η «Ημέρα της Αστυνομίας». Με την θεσμοθέτηση της ημέρας αυτής από το 2002, η Πολιτεία τιμά την Ελληνική Αστυνομία για την προσφορά της στην πατρίδα και την κοινωνία. Οι Έλληνες Αστυνομικοί με θρησκευτική κατανύξη τιμούν την μνήμη του προστάτη Αγίου τους, Μεγαλομάρτυρα και Θαυματουργού Αγίου Αρτεμίου. Δεν είναι τυχαίο, ούτε συμπτωματικό ότι η Ελληνική Αστυνομία έχει ως προστάτη της τον Άγιο Αρτέμιο. Η βαθιά θρησκευτική πίστη του, η ισχυρή θέληση του, η προσήλωση στο καθήκον, η υπηρεσιακή επάρκεια και η ικανότητά του να διαχειρίζεται επιτυχώς κρίσεις ανέδειξαν, στα ταραγμένα χρόνια του Μεγάλου Κωνσταντίνου, την προσωπικότητα του Αγίου Αρτεμίου.

Ήταν ένας χριστιανός με βαθιά πίστη, ήθος και αρετές που άρχισαν αμέσως να ξεχωρίζουν ανάμεσα στους υπόλοιπους συνομήλικους του. Ο Μέγας Κωνσταντίνος, εκτιμώντας τα ηθικά και πολιτικά του χαρίσματα, έσπευσε να τον αναδείξει Δούκα και Αυγουστάλιον της μεγάλης πόλεως της Αλεξανδρείας. Τον διόρισε ανώτερο διοικητή όλης της Αιγύπτου. Στην επίσημη αυτή και τιμητική θέση ο Αρτέμιος σαν πιστός χριστιανός ασκούσε τα καθήκοντα του με πολλή προσοχή και σύνεση. Μπορούμε να πούμε πως η εργασία του ήταν παράλληλη με εκείνη του σημερινού Αστυνομικού. Εργάστηκε με ζήλο και αφοσίωση για

την ειρήνη και την ασφάλεια των πολιτών. Όπου κι αν υπηρετήσε αποδείχθηκε άξιος της εμπιστοσύνης που του έδειξαν και πρόσφερε έργο άξιο και δίκαιο.

Η πίστη του, η γενναιοδωρία του και η θαρραλέα αντίστασή του απέναντι στην παρανομία του αυτοκράτορα Ιουλιανού του Παραβάτη, ο οποίος θέλησε να καταργήσει με τη βία την χριστιανική πίστη, είχε ως αποτέλεσμα την καθαίρεσή του, το βασανισμό του και το μαρτυρικό του θάνατο. Μια τέτοια Αγία προσωπικότητα δεν θα μπορούσε παρά να αποτελεί και για την Ελληνική Αστυνομία, τον προστάτη και συμπαράστατη αλλά και διαχρονικό πρότυπο συνέπειας, ευθύνης, ήθους, πηγής άντλησης δύναμης και θάρρους.

Ο Άγιος Αρτέμιος λοιπόν, το 357 μ.Χ. πηγαίνει στην Πάτρα, κατ' εντολή του Αυτοκράτορα Κωνσταντίου, γιου του Μεγάλου Κωνσταντίνου, για να παραλάβει τα σепτά λείψανα του Αγίου Ανδρέα και να τα ανακομίσει στον νεόκτιστο Ναό των Αγίων Αποστόλων στην Κωνσταντινούπολη (3 Μαρτίου 357 μ.Χ.).

Κατά την διαμονή του στην Πάτρα και με την επίβλεψη του κατασκεύασε υδραγωγείο. Στρατοπεδευμένος στην περιοχή της Μονής Γηροκομείου ελεούσε και βοηθούσε πλήθος αναξιοπαθούντων και κυρίως γερόντων, γεγονός που δικαιολογεί την τοπωνυμία Γηροκομείο.

Οι ευτυχισμένες και ευλογημένες εκείνες μέρες όμως δεν κράτησαν για πολύ. Ο γιος και διάδοχος του Μεγάλου Κωνσταντίνου, Κωνσταντίνος, που μετά τον θάνατο του πατέρα του ανέλαβε την διοίκηση της Ανατολής από το Ιλλυρικών πέλαγος μέχρι την Προποντίδα, την Ασία, Συρία, Παλαιστίνη, Μεσοποταμία, Αίγυπτο και όλες τις νήσους, κατά την περίοδο που είχε πάει στην Αντιόχεια αρρώστησε βαριά και πέθανε. Την εξουσία της μεγάλης αυτής αυτοκρατορίας ανέλαβε ο Ιουλιανός, που είναι γνωστός στην ιστορία ως παραβάτης και αποστάτης.

Όταν, το 363 μ.Χ., ο Αρτέμιος άκουσε ότι ο Ιουλιανός ο Παραβάτης βασάνιζε τους χριστιανούς στην Αντιόχεια, έρχονται στα χείλια του τα λόγια του ψαλμωδού Δαβίδ προς το Θεό: « Κύριε, στήριξε με, με σκέψεις σταθερές και θέληση ισχυρή, που να κυριαρχεί μέσα

“ Ο Άγιος Αρτέμιος ο Μεγαλομάρτυρας γιορτάζει στις 20 Οκτωβρίου. ”

μου και να με κατευθύνει στην υπεράσπιση του αγαθού με θάρρος».

Πράγματι, ο Αρτέμιος, με τη δύναμη που του έδωσε ο Θεός, πήγε αμέσως στην Αντιόχεια και με θάρρος εξέτασε ευθέως τον Ιουλιανό για τις παρανομίες του κατά των χριστιανών.

Ο βασιλιάς, όταν είδε τον Αρτέμιο, τρελός από θυμό τον κάλεσε κοντά του κι άρχισε να του μιλά με περιφρόνηση και να τον υβρίζει. Όση ώρα ο Ιουλιανός κατηγορούσε και υβρίζει τον Άγιο, ο ενάρτεος Αρτέμιος σιωπούσε κι είχε σκυφτό το κεφάλι.

Όταν όμως ο εγωιστής και ασεβής βασιλιάς άρχισε να επεκτείνει τις ύβρεις του στα ιερά και όσια της χριστιανικής πίστεως, τότε ο Άγιος με θάρρος σήκωσε το κεφάλι, ύψωσε τη φωνή του και με θάρρος εναντιώθηκε στον παραβάτη άρχοντα.

Αποτέλεσμα αυτού ήταν να εξαγριωθεί ο Ιουλιανός, κι αφού τον ύβρισε ξανά και ξανά διέταξε να του αφαιρέσουν τη ζώνη του αξιώματος του και να τον ρίξουν στη φυλακή για να συνέλθει.

Με την ψυχή γαληνεμένη ο πιστός χριστιανός χωρίς ψωμί και νερό για μέρες περνά τις ώρες του γονατιστός ευχαριστώντας τον Κύριο για το χάρισμα που του δόθηκε. Τα επακόλουθα της ομολογίας του είναι τρομερά. Αδούλωτος κι ελεύθερος ο Άγιος τα αντιμετώπιζε όλα με ψυχραιμία, υπομονή και καρτερία.

Όταν ύστερα από λίγες μέρες κατά διαταγή του Βασιλιά βγήκε από τη φυλακή και παρουσιάστηκε μπροστά του, ο Ιουλιανός του ζήτησε να προσφέρει θυσία στους μεγάλους Θεούς, αν ήθελε να του χαρισθεί η ζωή κι η ελευθερία. Σταθερός στις αρχές και το φρόνημα του, ο Άγιος Αρτέμιος αλλά και ατρόμητος στις πεποιθήσεις του απολογήθηκε με πολλή δύναμη, θάρρος και ειλικρίνεια κι απέδειξε ψευδή κι ανόητα όσα ειπώθηκαν κατά του Χριστού. Στο τέλος πρόσθεσε: *Αυτό που μου ζητάτε, άρχοντα μου, ν' αρνηθώ τον Χριστό και να προσφέρω θυσία στα ξύλα και τις πέτρες της πεθαμένης πια ειδωλολατρίας μου είναι αδύνατον όχι να το κάμω, αλλά ακόμη και να το σκεφθώ. Ο Χριστός είναι ο αληθινός Θεός και δημιουργός που έγινε άνθρωπος κι απέθανε για τη σωτηρία μας. Πως ημπορώ εγώ να τον αρνηθώ;*

Η τολμηρή αυτή ομολογία του Αρτεμίου προκάλεσε το

μίσος και τη μανία του Ιουλιανού, που διέταξε να αρχίσουν τα βασανιστήρια.

Στη διαταγή του βασιλιά οι δήμειοι που στεκόντουσαν δίπλα όρμισαν, άρπαξαν τον Μάρτυρα, τον γύμνωσαν κι αφού τον ξάπλωσαν στη γη άρχισαν να τον χτυπούν με μαστίγια. Το σώμα του Μάρτυρα έγινε μια άμορφη μάζα. Σ' αυτή την κατάσταση τον πήραν και τον πέταξαν στη φυλακή. Μα εκείνος, που υποσχέθηκε και είπε στον κάθε πιστό ακόλουθό του: *δεν θα σε αφήσω, παιδί μου, αβοήθητο • ποτές δεν θα σε εγκαταλείπω.* Τότε, κατά τα μεσάνυχτα έρ-

χεται στο μισοπεθαμένο κορμί, το αγγίζει, το παρηγορεί και το θαύμα γίνεται. Η μάζα των ξεσχισμένων κρεάτων και των σπασμένων κοκάλων ξαναβρίσκει την πρότερη κατάσταση. Θεραπεύεται. Και ο Μάρτυρας με βαθιά συγκίνηση γονατίζει, ευχαριστεί και δοξολογεί τον Θεό. Ο Ιουλιανός, όταν τον είδε, δεν πίστευε στα μάτια του και ζήτησε να συνεχιστούν τα βασανιστήρια.

Μετά από τα σκληρά βασανιστήρια που υπέστη, αφού έσπασαν τα κόκκαλα του με πέτρες, ο Ιουλιανός βλέποντας τον Αρτέμιο να δέχεται όλα τα βασανιστήρια με υπομονή και καρτερία, για να απαλλαγεί από τις τύψεις του, δίνει και την τελευταία εντολή, τον αποκεφαλισμό

του Αρτεμίου.

Το Ιερό λείψανο του Αρτεμίου παρέλαβε κάποια διακόνισσα, η Αρίστη, που το μετέφερε στην Κωνσταντινούπολη, το ενταφίασε σ' ένα από τα νησιά των Πριγκιποννήσων, την Οξεία, στο ναό του προφήτου Προδρόμου. Η αγία ψυχή του όμως δεν έπαυσε να ενδιαφέρεται γι' αυτούς που ζουν πάνω στη γη και υποφέρουν σωματικά. Πολλά θαύματα έγιναν και γίνονται σε όσους με πίστη και ευλάβεια εκζητούν την βοήθεια του. **1**

Πηγές:

ΠΗΓΗ ΖΩΗΣ - ΟΡΘΟΔΟΞΗ ΠΑΡΟΥΣΙΑ ΣΤΟ
INTERNET (<http://www.pigizois.net>)
ΜΕΓΑΣ ΣΥΝΑΞΑΡΙΣΤΗΣ (www.synaxarion.gr)
www.xristianos.gr
www.policenet.gr